

Dag 582 – zaterdag 2 augustus

Lagun lijkt al veel meer op zijn gemak te zijn vandaag. Omdat hij opnieuw alleen is met Max?

Ze krijgen nog een laatste dagje samen, helemaal alleen want wij gaan 's middags naar Bilzen voor Biesenrock en komen pas 's nachts terug thuis. Niemand heeft gegraven maar het ligt wel wat nat buiten. Zou hier toch het beloofde onweer zijn gepasseerd? Wij hebben niks gehad aan de andere kant van het land. We treffen twee gigantische slaapkoppen aan en kruipen na een kort spelletje en knuffelmoment ook onder de wol. Of toch onder het katoen...

Dag 583 – zondag 3 augustus

Max wordt opgehaald vandaag. Lagun moet het opnieuw met ons alleen stellen. Ik had gedacht dat ie blij zou zijn om zijn aandacht niet meer te moeten verdelen maar niks is minder waar.

's Middags mag hij mee op terras op het dorp waar we gaan eten met mijn ouders. We treffen er een vrouw die beweert dat ze een beige hond heeft net als Lagun... Lagun kent het terrasje goed intussen. We zijn er ook al een paar keer met Max geweest en misschien beeld ik het me in maar ik heb de indruk dat Lagun Max daar zoekt. De kleine lieverd is helemaal uit zijn doen.

En deze middag zit ie echt helemaal alleen... ☹

Dag 584 – maandag 4 augustus.

Het is wederom laat geworden gisteravond en ik zet mijn wekkertje wat bij.

Ik neem een trein later naar Brussel met een wel heel erg goed uitgeruste Lagun.

In Brussel-Centraal komt meneertje al spontaan vanonder mijn zitje zonder dat ik heb gezegd dat hij mocht. Hij kijkt me gestoord aan wanneer ik daar een been voor steek maar hij blijft wel ter plaatse wachten tot we in Brussel-Noord aankomen.

De hele dag zit hij om aandacht te smeken. Dat belooft voor de komende dagen...

Ik neem hem mee op wandel door de gangen en dat gaat vlekkeloos. Beter dan ooit tevoren en ik hoef er bijna niks voor te doen. We passeren collega's in de gang die hem aaien maar hij heeft alleen maar oog voor mij. Ik kan een babbeltje slaan met anderen en Lagun zal wel eens twee meter verderop gaan snuffelen maar hij komt netjes terug wanneer ik dat vraag. Hij doet ook de deur naar de lift voor me open en is heel alert maar toch niet druk. Gewoon klaar om te werken. En dat met zijn gewone halsband. Zalig.

Op weg terug naar huis in de trein dommel ik wat weg. Het slaapttekort van de voorbije nachten haalt me in. Ik merk wel dat Lagun vanonder de stoel komt vlak voor Landegem en begin moeizaam mijn spullen bijeen te scharrelen. Een medereiziger heeft het gadeslagen en vraagt me of Lagun de halte kent en me spontaan zou wakker maken als ik mijn stop dreig te missen. Haha, was dat maar waar... zou ik dat durven te testen? ;- ) Maar beter van niet; Lagun zal dit immers niet moeten doen later en ik wil hem niet te veel overbelasten.

We gaan niet recht naar huis maar eerst naar de Okay wanneer we in Landegem zijn geland. Lagun ondergaat het gedwee. Af en toe vangt hij precies wel een lekker geurtje op want hij gooit zijn kopje

in zijn nek en doet zijn oogjes half dicht. Even reageert hij ook erg alert op een rolstoelgebruiker achter ons. Lagun blijft achterom kijken alsof hij het niet vertrouwt en ik vrees zelfs even dat hij gaat blaffen maar hij blijft gelukkig stil. Wanneer we de man in de rolstoel in de volgende rayon passeren, gaat Lagun gewoon even al kwispelend snuffelen. Zo vreemd. De winkel loopt vol op dit uur, waarom net die man?

Thuis gaat Lagun onmiddellijk een worstje draaien in de tuin. Het leek wel heel erg dringend. Nog een geluk dat dat er niet is uitgekomen in de winkel!

Dag 585 – dinsdag 5 augustus

We proberen uit te slapen vandaag. Lagun is echter helemaal niet moe meer. Tijd om opnieuw “te vijzen”. Ik haal de clicker vanonder het stof en Lagun draait helemaal door. O jeetje, de clicker is dus duidelijk nog gekend. ☺

En de training verloopt schitterend. Nu ik Loki al die tijd aan de slag heb gezien met zijn leiband die hij zelf ging halen voor me en die hij zelf oppikte van de grond wanneer hij hem aan heeft, wil ik dat ook aan Lagun beginnen te leren. Maar ik vrees dat Lagun er te veel door getraumatiseerd is en de leiband niet zal willen oprapen. Of zou dat enkel van het harnas en de collier zijn? Ik neem de leiband apart mee in huis en Lagun neemt die zonder aarzelen in zijn snoet. Ik ga de leiband op een nieuwe vaste plaats in huis leggen en vraag Lagun die te gaan halen en hem me te brengen. Prima allemaal! Al laat ie nog steeds wat te snel los. We nemen babystapjes. Misschien moet ik het telkens koppelen aan een wandeling zonder harnasje. Dat zal hem wel motiveren. En als ie de leiband niet netjes afgeeft, dan geen wandeling.

Ik probeer ook opnieuw even zijn “plaatsje” maar dat zit duidelijk heel ver. Geen paniek, we krijgen het wel terug. Ik moet eigenlijk gewoon maar eens wijzen naar het doek en Lagun gaat er op liggen en blijft er ook op liggen tot het volgende bevel dus een ramp is het zeker niet.

Ik neem over de middag de tuin onder handen. Die putten moeten dicht en ik zaai opnieuw gras op de kale plaatsen. Lagun komt snuffelen maar gaat er niet in rollen of krabben. Het zal toch zaak zijn om de lieverd binnen bij me te houden de eerstkomende week en enkel onder toezicht de tuin in.

Ik besprenkel de zaadjes wat en laat de tuinslang uitdruppen in de pot van de olijfboom. Dat krijgt wel meer aandacht van Lagun: hij gaat er uit drinken. En het ziet er heerlijk uit. ;-)

Wanneer hij 's namiddags naar buiten wil, gaat hij een keer aan het raam krabben en kijkt dan in mijn richting. Net als in zijn puppydagen.

Dag 586 – woensdag 6 augustus

Intussen ligt Laguns leiband op een vaste plaats in de living. Ik vraag hem zijn leiband op te rapen maar hij loopt recht naar buiten. Hij voelt de bui hangen: naar Brussel dus harnasje... Maar neen liefje, ik wil je gewone collier gebruiken. Ik zorg ervoor dat hij de clicker duidelijk ziet. Hij staat in de deuropening van de tuin toe te kijken en zet het op een jammeren. Hij heeft duidelijk wel zin om zijn leiband te komen oprapen en een snoepje te verdienen maar hij vertrouwt me nog niet.

Het lijkt me belangrijk om een tijdlang zijn gewone collier te gebruiken. Hij moet opnieuw vertrouwen krijgen in me. Niet makkelijk maar uiteindelijk komt Lagun toch dapper binnen en raapt hij zijn leiband op om die helemaal naar de berging te dragen. FEESTJE!

Lagun is duidelijk wel uitgeslapen. De hele ochtend door maakt hij me duidelijk dat hij zich stierlijk verveelt. Patrick is net terug uit verlof en we komen bijna niet tot werken. Gelukkig is er ook niet veel werk. Patrick wil me zijn vakantiefoto's tonen maar Lagun komt voortdurend zijn balletje presenteren of onze benen open halen met een stevige schrapende poot...

IK VERVEEL ME vrouwtje... Ja zoveel is me wel duidelijk lieverd maar even geduld hé. Eerst de grote mensen. Ik merk de ene stresskrab na de andere op.

Mijn hart breekt als ik zie hoe hij zich verveelt en hoe lastig hij het heeft en ik doe enkele oefeningen tussendoor met de clicker. Het ding werk nog steeds schitterend. Ik laat Lagun alle deuren dichtdoen vandaag die we tegenkomen. Ik laat hem achter in zit in de gang en roep hem pas twee minuten later op... allemaal geen probleem. Hij heeft er zin in.

Terug thuis is Lagun opnieuw erg onrustig. Ik speel wat met hem maar het lijkt niet genoeg.

Bart en ik zijn doodmoe en kruipen om half elf toch in bed. Lagun gaat vlot in de bench maar eens we boven zijn, horen we hem toch huilen en even blaffen. We negeren het kleine grut.

Dag 587 – donderdag 7 augustus

Om half drie is Lagun opnieuw beginnen te blaffen en huilen. Ik ben uit ongerustheid toch even naar beneden gegaan maar het grut wilde gewoon spelen. Hij stormde zijn bench uit met een verwilderde blik en stond maar wat rare kapriolen te maken. Grrrrr. Ik heb hem even buiten gelaten en uiteraard wilde hij toen niet meer binnen komen. Van mijn hart een steen maken: alle lichten opnieuw uit, de deur dicht en ... daar is ie dan. Ik laat hem los in de living achter. Ik denk niet dat het verstandig is om hem nu nog zijn bench in te proberen krijgen. Ik hoor hem niet meer tot mijn wekkertje gaat. Oh wat een nacht...

Zou het komen door de boontjes die we over hadden gisteravond en die ik bij zijn eten heb gedaan? Of is hij gewoon niet moe genoeg?

Deze ochtend spelen we heel wild met zijn touwtje; ik zit in de rolstoel en Lagun toont me alle hoeken van de living.

Ik merk een schrammetje op op zijn neus. Waar heeft hij dat nu zo plots opgelopen? Ik heb hem nergens zien tegen botsen tijdens ons spel. Misschien vannacht in zijn bench of buiten, misschien was ik gewoon niet voldoende wakker om het te merken. Het zijn precies maar een paar haartjes die mankeren. Ik laat het zo.

Ik profiteer ervan dat we alleen zijn met zijn tweetjes om veel te trainen vandaag. Lang leve de clicker. Lagun heeft na enkele keren nu al door dat zijn leiband een vaste plaats heeft gekregen in de living en hij draagt die al netjes mee naar de berging om te gaan wandelen. Hij begint ook door te hebben dat we niet vertrekken als hij de leiband zomaar laat vallen. Wauw.

Alleen die wandeling zelf... jeetje wat is dat toch vandaag? Ik wil je nu dat harnasje niet meer aandoen maar op deze manier zal ik niet veel keuze hebben. Lagun piept van opwindning zodra we buitenshuis zijn en sleurt me alle kanten op. Ik merk dat ik minder geduld heb na die slechte nachten en uiteindelijk geraken we de wijk zelfs niet uit. Dit brengt niet op, het is voor niemand aangenaam. Niks werkt; stoppen met wandelen, andere richtingen uit gaan, midden op straat lopen waar minder prikkels zijn, ... ik word er moedeloos van en Lagun steeds gefrustreerder. Nog geen tien minuten later staan we dus terug thuis. Meneertje zal wel weer niet voldoende moe zijn om me een goede nachtrust te gunnen...

Dag 588 – vrijdag 8 augustus

Ik had gelijk. Lagun heeft de hele nacht gehuild. Boos omdat hij zijn wandeling niet heeft gekregen? Dat heb je aan jezelf te danken vriendje.

Ik heb hem de hele nacht laten doen. Ik mag hem niet met mijn voeten laten spelen.

Maar deed hij dat wel? Beneden tref ik een niet zo fraai tafereel aan. Laguns voorkant is kletsnat. Pure stresskwijl druipt van zijn snoet, zijn borst en voorpoten. Hij ziet er vreselijk uit.

Wat scheelt er toch?

Hij stort zich op zijn waterbak, rent naar buiten en geeft snel over. Nu lijkt hij ietwat opgelucht maar hij is duidelijk nog niet in zijn haak.

Dat schrammetje op zijn neus is intussen uitgegroeid tot een regelrechte open wonde. Man dat ziet er vies uit. Zou hij het zelf verder open gehaald hebben door zijn bench te willen afbreken vannacht? Ik heb gelukkig ontsmettingsmiddel in huis en isobetadine en probeer de wonde wat te verzorgen.

Ik merk dat Lagun voortdurend met zijn voorpoten over zijn neus wrijft en krabt. Hoe moet ik dat nu voorkomen? We moeten zo meteen naar een begrafenis, ik kan hem toch niet meenemen? Dan herinner ik me dat ik nog twee zachte muilkorven liggen heb. Dat moet dan maar denk ik zo... de grootste past en laat Lagun nog voldoende ruimte om te eten en te drinken maar weerhoudt hem ervan aan zijn wonde te kunnen. Ideaal. Tot hij ze 30 seconden later zelf heeft kunnen afpietsen. Grrrrr. Wandelschoentjes voor in de bergen dan maar? Hij kan dan nog steeds wrijven op zijn neus maar zijn nageltjes zullen de wonde tenminste niet verergeren. Ook hier zijn we duidelijk geen fan van en Lagun stapt maar sullig zo maar hij krijgt ze niet uit en wij kunnen min of meer met een gerust hart vertrekken.

Wanneer we twee uur laten terug thuis zijn, merk ik dat Laguns neusje droog staat. Alé, die wonde dan toch. Da's positief. Zo zal het wellicht wel genezen. Ik doe de schoentjes uit en we houden meneertje goed in de gaten. Tevergeefs echter. Lagun vergaat precies van de jeuk. Ik bel de dierenarts en anderhalf uur later mogen we gaan. Tegen dan bloedt de wonde alweer en komt er een vies goedje uit. Ik heb ook de indruk dat zijn neus volledig gezwollen staat.

De dierenarts heeft maar een blik nodig: da's geen gewone wonde hé juffrouw, da's een allergie. Hij zal het onder zijn oksels en in zijn lies ook hebben. Wat?! Ik heb niks gemerkt. En ik frot nochtans elke dag goed over zijn buikje en ik heb hem gisteren nog maar geborsteld. Nu ik daaraan denk... daar was hij niet zo blij mee als anders... En effectief: we leggen Lagun even op zijn rug en zien niks maar

wanneer de dierenarts zijn poten wat opentrekt en wat haar wegveegt is het meteen klaarhelder: de ene gemeen uitzierende bobbel op de andere! Ik kan door de grond zakken van schaamte en schuldgevoel. Mijn lieve kleine sloeber, hij moet wel gek worden van de jeuk en de pijn. ☹️☹️☹️ Hoe heb ik dat nu niet kunnen merken? Het verklaart natuurlijk ook zijn gedrag van de voorbije nachten en van op de wandeling. Jeetje.

Lagun krijgt een spuitje met cortizone tegen de jeuk en 14 dagen antibiotica, tweemaal daags. Intussen trachten we de oorzaak te achterhalen. Ik voel me echt belabberd maar dat is waarschijnlijk niks in vergelijking met hoe de lieverd zich voelt.

's Avonds komen Kaprice en Douchka. Zij zullen een weekje blijven logeren. Hun vrouwtje Nathalie schrikt wanneer ze Lagun ziet en zij denkt meteen aan berenklauw. Ik zoek het op en wat ik zie lijkt inderdaad een beetje op wat Lagun heeft aan zijn neus nu maar van berenklauw zouden ze eerder brandwonden krijgen. Misschien toch niet helemaal dat. Voeding zal het ook niet zijn want Lagun krijgt steeds dezelfde korrels. Toegegeven, nu en dan zit daar een schel brood bij en eens wat boontjes zoals eerder deze week maar het moet al van langer zitten te broeden.

We gebruiken ook geen andere kuis- en wasproducten, we zijn niet op nieuwe plaatsen gekomen... Tijd om zijn dagboek eens goed na te lezen...

Dag 589 – zaterdag 9 augustus

Kaprice en Douchka zijn gelukkig engeltjes. Lagun heeft ook niet echt de fut om er achteraan te gaan of ermee te spelen. Ik laat Lagun los in de living slapen en uiteindelijk hoor ik hem pas omstreeks half zeven. Een relatief geslaagde nacht dus in vergelijking met de vorige.

Ik sta op en neem Lagun mee naar een vroege vergadering met Gerrit. Om half elf moet ik immers al terug thuis staan want we gaan naar Alcatraz metal festival. Iedereen schrikt wanneer ze Laguns neusje zien en ons kereltje kan op heel wat begrip en medeleven rekenen.

Ik vraag toestemming om Lagun mee te nemen naar Alcatraz. De muziek zal daar wel veel te hard staan maar het is in open lucht en ik kan ver genoeg van het podium blijven. Ik durf hem niet alleen te laten met twee hondjes die hij niet kent en een lijfje dat precies nog jeukt. Of krabt hij nu uit gewoonte? Moet bijna wel, ik kan me niet inbeelden dat hij nog echt jeuk kan hebben na die spuit.

Geen probleem, Lagun gaat mee. Ik vul een rugzak met water, de schoentjes, zijn antibiotica, eten voor hem, een handdoek, ontsmettingsmiddel en flyers om ons te steunen in onze deelname aan de 3M Grote Gift-wedstrijd. Je weet maar nooit...

Het wordt een zalige dag. De gevreesde regenbuien blijven uit, Lagun voelt zich goed op zijn gemak. Wat had ik ook anders verwacht op een weide met 5.000 mensen die hamburgers, frieten en braadworsten eten en daar stukken van laten vallen... Mijn 'pas toucher' komt niet boven de muziek uit en Lagun vult duidelijk zijn maagje op zijn manier. Laten we voedselallergie dus nog niet helemaal uitsluiten... ;- ) Lagun wordt in een mum de ster van de weide. Van overal komen mensen ons vragen wat hij doet, hoe het zit, wat is dat toch met zijn neusje, ocharme, ocheer, en mogen we hem eens aaien? ☺️ Tuurlijk wel maar het kan Lagun niet bepaald boeien. Hij is het al zo gewoon om populair te zijn. Sterallures. ;- ) Iedereen kijkt toe en ziet dat het goed is, hij heeft ongelooflijk veel aandacht voor

mij wanneer andere mensen hem aanraken – tot ieders verbazing. “Mijn hond was ik allang kwijt...” horen we vaak.

Na enkele uren rondwandelen en rechtstaan, vleien we ons toch eens neer in het gras. Lagun is ons reuze dankbaar. Zolang wij rechtstaan gaat ie immers ook niet liggen. Maar nu duurt het geen twee seconden of hij heeft zich half over onze schoten gedrapeerd en valt in een diepe slaap. Haha, tot zover de appreciatie voor Twisted Sister. ;-))

Onze vriend is doodop. En wij ook eerlijk gezegd. We keren huiswaarts voor het einde van de show en iedereen vertrekt gauw naar dromenland.